

— Нѣкой е тръгналъ на пжть. Ей сега се мѣрна зелена свѣтлина.

Изведнажъ въ него се загнѣздва болката, че сега, въ тая нощъ, той ще загуби единъ добъръ свой приятелъ. Той стиска жби, колебае се, дали да се отдѣли и да отиде къмъ пристанището или да продължи пжтя си. А срѣдъ пустата улица се носи глухиятъ грѣмъ на бурята, разлива се край стоборитѣ къмъ тѣхъ, блѣска се въ мокритѣ камъни въ краката имъ и пакъ се загубва къмъ морето.

Богданъ казва:

— Гимията Надежда току що отпжтува за Бургасъ. Богъ да ѝ е на помощъ!

— Яни... Боже! Ами сега?!

— Мълчи! — изсѣсква плещестиятъ младъ мжжъ и повежда вдовицата по пустата улица. — Що отъ това? Напилъ се е и тръгналъ. Какво се развика? Въ такова хубаво време, съ тая праздна гимия, той като стрела ще стигне въ Бургасъ...

Обикалятъ изъ малки криви улички и излизатъ задъ голѣмата кжща на вдовицата. Когато отключва задната врата, ржката ѝ все още трепери.

Капитанъ Яни стигна въ Бургасъ малко следъ полунощъ.

III

Една ноемврийска вечеръ Богданъ слѣзе по петтѣ стжпала на кафене Зора и завари капитанъ Яни. Спогледаха се, но не се поздравиха, защото не сж вече близки. Богданъ седна до една отъ низкитѣ маси и си натѣпка лулата. Тя вече бѣше съ подновенъ мундщукъ, подаръкъ навѣрно отъ нѣкоя нова познайница. Капитанъ Яни чакаше да го заговори. Накрай не се стѣрпѣ и отиде при Богдана.